nrc›

INTERVIEW

Cosmetisch arts Floor Claus: ‘Veel mensen proberen te spuiten waar je moet snijden’

FOTO EVA ROEFS

Cosmetisch arts Floor Claus wist altijd al dat ze „iets met schoonheid” wilde doen. „Ik kon het ook meteen heel goed”, zegt ze. De kliniek die ze heeft met haar vriend bestaat nu tien jaar. „Een leuke groep vind ik de mensen die op hun dertigste of veertigste beginnen. Die kun je heel lang stabiel houden in hoe ze eruitzien.”

Rinskje Koelewijn

5 november 2026 • Leestijd 13 minuten

Haar gezicht ken ik goed. De schuine, amandelvormige ogen, de hoge jukbeenderen, de sierlijke wenkbrauwbogen erboven. Zonder haar ooit te hebben ontmoet, zag ik haar met make-up en zonder, bloot en aangekleed, slapend en wakker. Met houtskool, krijt en verf was ze afgebeeld op stukjes afgescheurd papier, een envelop, een bierviltje. 250 keer Floor Claus. Cosmetisch arts, moeder, toen 37 en nog samen met de man die haar schilderde, Jasper Krabbé. Voor de portrettenserie en het boek *Closer to you* uit 2012 had hij 'Florrie', zoals hij haar noemde, anderhalf jaar lang „obsessief" vastgelegd, ook als ze haar teennagels knipte, chagrijnig was of ziek. Want, zei hij toen in *NRC*: „Ook het minder mooie hoort erbij." Perfectie is zelden realistisch.

Haar gezicht stond de afgelopen jaren ook op abri's en billboards overal in Amsterdam, als visitekaartje voor ClausHoltz Aesthetics, de cosmetische kliniek die ze tien jaar geleden begon met Rogier Holtz, arts en haar nieuwe vriend. Dit jaar staat er een andere vrouw op de reclameposters, met daaronder de tekst: 'Afgevallen? Je gezicht verandert ook mee.' Bij ClausHoltz kun je én terecht voor injecties met afslankmedicatie (vanaf 200 euro per maand) én voor de Prophila Structura om het onderhuidse vetweefsel in het gezicht te herstellen (475 euro per behandeling).

De kliniek aan de Willemsparkweg in Amsterdam is zeven dagen per week geopend. Op vrijdag in de namiddag, als de laatste cliënt de deur uit is, word ik naar haar spreekkamer gebracht op de eerste verdieping. Twee kamers en suite, visgraatparket, hoge ramen met zicht op de straat en schuifdeuren afgedekt met steriel staal. In het midden een witte behandelstoel en een gigantische operatielamp. Ik mag vast plaatsnemen aan haar bureau met aan de raamkant een computerscherm en aan mijn kant een groot formaat spiegel. „Floor komt er zo aan", zegt de assistente terwijl ze de deur dichttrekt en mij alleen laat met mijn spiegelbeeld en het zonlicht dat me onbarmhartig beschijnt.

Floor Claus komt de trap op rennen. Slank, gebruind en nog precies de vrouw van de portretten. Ze is nu bijna vijftien jaar ouder, ik weet het, ik merk het, maar ik zie het

niet. De tijd die normaal gesproken het vel van de kaken laat lubberen, rimpels en fronzen graaft, wangen en oogkassen hol zuigt, is door haar getrotseerd. En terwijl mijn hersenen herberekeningen maken over de verhouding tussen leeftijd en uiterlijk en mijn ogen daarvoor aanknopingspunten proberen te leveren, pakt zij bruusk eerst het computerscherm van tafel en zet vervolgens de spiegel op de grond. „Zo", zegt ze.

Ze is, staat op de website van haar kliniek „één van Nederlands meest vooraanstaande esthetisch artsen". Ze is een verdienstelijk tekenaar, had haar ex, de schilder bij de presentatie van de portrettenserie gezegd. Beeldhouwen kan ze ook goed. Ze weet, zei hij, precies hoe ze iemand het beste kan laten uitkomen. Wat ze ook heel goed kan, is met mini-speldenprikjes eventuele weerstand wegnemen tegen cosmetische ingrepen. Let maar op de woorden die ze kiest. Verfraaiing in plaats van verjonging, spiertjes die met botox ontspannen in plaats van verlamd worden. Hoe ze terloops zegt hoe gelukkig mensen zijn met subtiele ingrepen, en hoe normaal het is om op jezelf te willen blijven lijken als je ouder wordt.

FOTO EVA ROEFS

Toen zij in 1994 geneeskunde ging studeren bestond het beroep cosmetisch arts nog

niet. Wat voor arts wilde ze worden? „Plastisch chirurg", zegt ze. „Iets met schoonheid in elk geval. Mijn coschappen in het ziekenhuis, ik vond dat echt een moeilijke omgeving. Hele dagen in een operatiekamer, ook helemaal niet fijn. Mijn langste coschap deed ik bij dermatologie, het ligt voor de hand dat je je daarna gaat specialiseren in dat vak. Maar toen werd ik dus zwanger." Ze was 26 toen dochter Lotus werd geboren. „Een baan in het ziekenhuis met een klein kind. Ik dacht: dat ga ik niet doen." Injectables waren in opkomst. „Je had Connie Breukhoven, die een van de eerste klinieken begon. Ze werkten daar toen met Newfil, dat is geen filler maar een poly-melkzuur dat de collageenproductie in de huid stimuleert. Na 25 jaar weer helemaal hot, het heet nu Sculptra, maar het is hetzelfde spul. Je had ook Robert Schoemacher, een arts die met injectables werkte. Hij lag in de clinch met plastisch chirurgen."

Schoemacher kreeg in 2006 een berisping van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg omdat hij media onvoldoende corrigeerde wanneer die hem aanduidden als cosmetisch *chirurg*. Hij was geen chirurg, maar basisarts. „Hij opereerde niet, maar mocht alleen injecteren. Daar werd onder collega's toen van *o la la* over gedaan, want dat was niks. Maar ik dacht: en óf dit wat is. Dermatologen deden het niet, plastisch chirurgen niet..."

Jij wel.

„Via de schoonvader van mijn zusje, dat is Rob Peetoom, de kapper, die had een kliniek in Heemstede. Ik kon meelopen met hun arts die injectables erbij deed en zo is het gaan rollen."

Eind jaren negentig steggelden Nederlandse artsenverenigingen over wie welke behandelingen mocht uitvoeren en wie zich welke titel mocht aanmeten. Tandartsen mochten niet meer cosmetisch prikken en injecteren. Gek, vindt Floor Claus, want iedereen met een beetje medische achtergrond kan het, zegt ze, en zéker tandartsen. „Ze kennen de anatomie van de kaken, de mond en het gezicht goed én weten hoe ze

moeten verdoven. In Engeland worden cosmetische behandelingen door tandartsen en verpleegkundigen gedaan, in Scandinavische landen ook."
In Nederland werd de titel cosmetisch arts gemunt, er kwam een tweejarige opleiding en een beroepsvereniging, de NVCG. „Toen was het nog een handjevol artsen." En zij verhuurde zich als een van de eerste cosmetisch artsen aan klinieken als Jan van Goyen en Bergman.

Je dacht nooit: een echte dokter maakt mensen beter, niet mooier.

„Nooit. Ik heb dat soort gedachtes nooit gehad. Ook geen onzekerheid. Dit was zó iets voor mij, en ik kon het meteen ook heel goed."

Wat is goed kunnen?

„Mensen die ik behandelde waren heel blij. Dát. Ik vond het ook echt heel mooi wat ik voor iemand kan doen. Je maakt iemand mooier, en daarmee maak je iemand blij."

In 2016 opende je je eigen kliniek.

„Dat kwam door mijn vriend. Hij had in dezelfde periode dat ik begon een tijdje meegelopen met een injectable-arts. Hij deed de opleiding tot plastisch chirurg, stopte daarmee en werd huisarts. Toen we elkaar ontmoetten zei hij: leuk werk, heb ik ook gedaan, maar waarom doe je het niet voor jezelf? Ik had daar nooit zin in, en al helemaal niet in mijn eentje."

In 2025 werd ClausHoltz overgenomen door de Leading Aesthetics Group, tegelijk met een aantal andere cosmetische klinieken, waaronder de klinieken Amstelzijde en Van Rosmalen. Claus en Holtz hebben een belang in de groep, de vestiging op de Willemsparkweg blijft hun naam houden en onder hun verantwoordelijkheid vallen.

Hun huis aan de gracht in Amsterdam hebben ze net verkocht, hun nieuwe pand aan een andere gracht wordt verbouwd. Ze wonen zolang in het appartement in de Jordaan van haar dochter die een half jaar in Parijs studeert.

Jullie zijn allebei arts en ondernemer. Druk?

„Heel druk. Er zijn echt wel dagen dat we het niet over werk hebben, maar het is fijn dat het kan. Ik kan me inmiddels niet meer voorstellen dat ik met iemand samen zou zijn die heel ander werk doet dan ik."

De operaties – aan oogleden, oorlellen en lippen – worden in jullie kliniek alleen door je vriend gedaan.

„Hij heeft een achtergrond in chirurgie, en hij vindt het heel leuk, hij kan het ook goed. Ik ben echt van de injectables."

Wat vraag je als er een nieuwe cliënt tegenover je zit? 'Wat wil je? Wat vind je niet mooi aan jezelf?'

„Allebei, maar meestal hoef ik niets te vragen. Ik geef ze een spiegel en dan beginnen ze. Ik vraag wel altijd wat ze al hebben laten doen." Precies wat ik haar *niet* durf te vragen.

Waarom?

„Om te weten wat ik aantref als ik ga prikken. Een neuscorrectie is voor mij belangrijk om te weten. Als ik in dat gebied iets moet doen met een filler moet ik oppassen, de vaatvoorziening loopt anders. Maar ook om te weten wat voor type ik voor me heb. Als iemand met een hele waslijst aan ingrepen komt en iemand is nog heel jong, dan ben ik... iets alerter."

Vraag je wat hun budget is?

„Nee. Als jij naar me toekomt en zegt: ik heb 500 euro gespaard, wat kan ik daarvoor doen... Zo werkt het niet helemaal. Ik maak een behandelplan en zeg natuurlijk wel van tevoren wat het kost."

FOTO EVA ROEFS

Stel je krijgt een patiënt van 60, die eruitziet als 60, maar geen 60 wil lijken. Wat is

dan je behandelplan?

„Om haar eruit te laten zien als een vrouw van 45?"

Kan dat?

„Nee. Dan had ze op haar dertigste moeten komen en niet pas op haar zestigste. Er zijn grofweg drie opties: verfraaien, restaureren en conserveren en volgens die categorieën deel je patiënten in. Wil iemand iets aan zijn neus doen, of vollere lippen, vindt ze haar handen lelijk of *whatever*, dan is er één geïsoleerd probleem - en willen ze dus verfraaiing. Dan heb je een groep die komt voor herstel. Die zijn iets ouder en willen graag vijf tot tien jaar jonger lijken. Maar zestigers..."

... zijn te oud?

„...en zijn daar dus blijkbaar oké mee. Wat ik een leuke groep vind, zijn de mensen die op hun dertigste of veertigste beginnen. Die kun je heel lang stabiel houden in hoe ze eruitzien. Ze verouderen wel, maar op een zachte manier."

Tot welke leeftijd kun jij iemand conserveren?

„Wat je goed moet bewaken is welk probleem je met welke oplossing aan het behandelen bent. Doe je alleen maar injecties en niks aan de huidkwaliteit... dan krijg je op een gegeven moment toch zoveel verslapping van de huid dat je moet gaan doorverwijzen naar iemand die kan opereren. Dat is waar veel mensen de fout ingaan: ze proberen te spuiten waar je moet snijden. Ik geloof echt dat als je op jonge leeftijd begint met een keer per jaar een goede laserbehandeling, de huid helemaal niet of niet zo snel gaat hangen."

Hoe oud was je zelf bij je eerste cosmetische ingreep?

„29."

En waarom?

„Volgens mij om iets uit te proberen."

Wie deed het?

„Ikzelf. In die tijd deed je alleen botox bij je frons, bij je voorhoofdsrimpels en de kraaienpootjes rond je ogen. Ik was net in Canada op bezoek geweest bij een echtpaar, twee oogartsen die het cosmetisch gebruik van botox hadden ontdekt. Ze gebruikten het bij patiënten met een trillend ooglid en zagen dat mensen jonger werden. Uiteindelijk zijn ze groot geworden in cosmetische geneeskunde. Destijds waren ze aan het experimenten." Ze trekt haar mondhoeken naar beneden. „Die chagrijnige mond. Tot die tijd behandelde ik die met fillers, ik spoot de hoekjes een beetje omhoog. Maar zij zeiden: als je die spiertjes onder de mond laat ontspannen, gaan die mondhoeken ook omhoog staan. Dát wilde ik toch eerst even op mezelf oefenen. En inderdaad..." Ze legt twee vingers op haar kin en trekt haar mondhoeken naar beneden. „Met botox erin kan je dit niet meer."

Maar jij kunt het wel...

Ze lacht. „Het is uitgewerkt." Ze trekt haar gezicht in een grimas. „Het is zo druk met de verbouwing en alles, zoals je ziet is álles een beetje uitgewerkt." Ik zie niks.

Komt er niet onherroepelijk een punt waarop het hoofd niet meer past bij je leeftijd, je lichaam, je houding?

„Zeker, ook in je houding kun je een ouder iemand worden. Dat is wat je bij mannen goed ziet. Net als bij ons raken hun hormonen op, ze gaan krom staan, krijgen een buikje. Al heeft iemand nog zo'n strakke kop, de leeftijd lees je af aan het lichaam."

Wat zeg jij tegen zo iemand?

„Niks. Ik adviseer wel. De meeste mensen die hier komen zijn zich al bewust van hun uiterlijk, bijna iedereen gaat denk ik wel naar de sportschool. En, groot verschil met vijf jaar geleden, bijna alle vrouwen zitten aan de hormoontherapie."

Voor, of tegen, de overgang?

„Ja. Oestrogeen, progesteron, soms een beetje testosteron. Groeihormoon. Dat houdt spieren en het skelet wel stevig. Dat inzakken is gewoon spierverlies. Op Instagram zie ik nu steeds vrouwen langskomen… ze zijn heel toevallig allemaal 52, net als ik, en zien er supergoed uit. *Hi, I'm Suzan and this is what I do to keep my looks*. Laatst zag ik er ook eentje van 72, een fitnessgoeroe die haar sportroutine deelt. Die had een supergoed lichaam. *If you don't use it, you lose it.* En jij en ik moeten echt een beetje proteïne bij-eten en elke dag braaf je krachttraining doen, helaas."

En jij doet dat allemaal?

„Ja, dat doe ik wel."

Zucht. Race tegen het verval.

„Dat is wel wat het is. Of race, het is ook goed voor je lichaam zorgen."

En een investering van tijd en geld.

„Iedereen kan 10.000 stappen per dag lopen. Of zich een paar keer opdrukken."

Maar Rupsje Nooitgenoeg wil ook een beetje botox hier, wat zalmsperma daar, een behandeling met bloedplasma voor de hydratatie van de huid, een laserkuur tegen zonneschade.

„Daar kun je een behandelplan voor maken. Je boekt twee of drie keer per jaar een afspraak en elke keer doe je wat anders. En dat is het dan. Net als bij de tandarts."

De tandarts is noodzakelijk onderhoud.

„Dit ook. De kapper ook, en daar ga je vaker naartoe. Ja, ik dan toevallig niet."

En als je geluk hebt, word je gezond en wel 70, 80 misschien…

„De huid kan een beetje gaan zakken, maar je spieren kun je goed onderhouden."

Heb jij cliënten van die leeftijd?

„Zeker. Ik heb er zelfs een heleboel die zich niet laten opereren. De meesten zijn rond hun vijftigste begonnen, die doen alleen maar heel consequent hyaluronzuur en botox."

Maar hun hals, decolleté en armen gaan er toch ook ouder uitzien?

Ze verstrengelt haar beide armen als touw voor haar gezicht. „Bij de yoga zit ik soms ook te kijken wat er is gebeurd met de elasticiteit van mijn huid. Maar ik stoor me daar niet zo aan, gek hè? Dat zeg ik: we worden allemaal ouder, ik zie er ook ouder uit dan twintig jaar geleden, maar op een leuke manier. In hun omgeving krijgen mijn patiënten complimenten."

Op jullie website zie ik dat je het hele lichaam wel kunt behandelen.

Ze maakt een vuist van haar hand en knijpt de huid samen. „Zie je welke hand ik heb behandeld?" Ik wijs naar de linker, die is glad. Ze knikt: „Je kunt skinbooster over je hele lichaam spuiten, het helpt ook, alleen het zijn veel prikken en het is best duur. Twee handen is 600 euro per keer. En na een half jaar moet het weer."

FOTO EVA ROEFS

Waar ligt voor jou de grens? Wat wil jij niet?

„Bij mezelf? Ik hoop dat ik nooit een facelift hoef, dat lijkt me een vervelende operatie. Als ik me heel erg zou gaan storen aan mijn gezicht, zou ik het wel doen. Zeker als ik nog werk."

Je bent het uithangbord?

„Dat ook. Maar ik zie ook wel mensen bij wie ik het heel mooi vind. We willen hier misschien zelf ook mini-facelifts gaan doen."

Kun je zien of iemand een facelift heeft gehad?

„Alleen als het slecht gedaan is. We hebben een paar heel goede chirurgen in Nederland. Heel veel mensen laten het doen, en je moet echt zoeken naar de littekens."

Mensen die niks aan hun gezicht doen vinden het vaak lastig zich te verhouden tot gelifte en gebotoxte mensen. Begrijp jij dat?

„Zeker. Ik denk daar vaak over na. Hoe het voor de vorige generatie was die er geen toegang toe had en hoe gewoon het nu is. Ik weet nog, mijn Amsterdamse oma

verfde haar haar niet. Dat deed je niet in haar sociale kring, dat was ordinair. Op haar zestigste had zij zo'n kortgeknipt en gewatergolfd kapsel. Nu verft iedereen z'n haar en vinden we het doodnormaal. Als ik nu met dertigers spreek... Toen ik 30 was, was het 'oe la la, doe jij botox?'. Bij de eerste rimpel gingen wij naar de Etos voor een potje rimpelcrème, nu maken dertigers direct een afspraak bij een kliniek. Het is zo normaal geworden om in de spiegel te kijken en te vinden dat iets in het gezicht niet goed is, of beter kan en dus beter moet. Meisjes van 9 hebben al meer op hun make-uptafel staan dan ik."

Je dochters van 25 en 23 ook?

„Ze zijn totaal niet met hun uiterlijk bezig. Misschien nog wel minder dan ik. Lisa, mijn jongste dochter, moest een beugel, ze was 13. Door een val was ze haar voortanden kwijt. Er zat altijd een flinke spleet tussen haar tanden – ik dacht: mooi, die is dan ook meteen weg. Maar zij heeft de orthodontist gevraagd of ze de spleet kon behouden. Ze vond dat het bij haar paste."

Jij wekt niet de indruk dat je erg bezig bent met hoe je eruitziet, zo makkelijk ook als je behandelingen op jezelf uitprobeert.

„Ik doe mijn nagels niet, mijn haar niet, ik ben soms bijna onverzorgd. Ik vraag me weleens af of ik hier een afspraak zou maken als het mijn werk niet was. Of ik er gebruik van zou maken..."

En wat antwoord je jezelf?

„Ik zou het een hoge drempel vinden. Misschien zou ik eerst naar onze schoonheidsspecialist gaan. Of naar de huidtherapeut en daarna pas naar de cosmetisch arts. "

Is het lastiger om jezelf te zien verouderen als je altijd knap bent geweest?

„Mensen die hier komen zijn... best wel normaal. Normale, leuke mensen. Gewoon,

vrouwen zoals jij. Mensen willen geen gekke dingen, niet iets dat iedereen meteen ziet, ze willen alleen op een mooie manier de veroudering een klein beetje uitstellen."

Je lijkt wel gek als je het niet doet.

„Hetzelfde gesprek kun je voeren over de afvalmedicatie van nu. Dik zijn lijkt bijna een keuze, want hoezo doe je er niks aan?"

Jullie bieden ook afvalmedicatie aan.

„Negen jaar geleden kwam iemand hier langs die me zo'n prikpen gaf, met een vaag verhaal erbij over gewichtsverlies en elke dag spuiten. Ik heb dat toen niet opgepikt, inmiddels is afvalmedicatie overal."

Voor jullie snijdt het mes aan twee kanten: afvallen en opvullen.

„Je creëert een nieuw probleem, ja. Vetverlies in het gezicht is niet zo wenselijk. Maar het valt me mee, mensen gaan er mooier uitzien door het afvallen, ook de huid. Je moet niet gaan crashen natuurlijk, begeleiding is belangrijk. Zeker vrouwen die niet zo heel veel te zwaar zijn, maar wel iets, zet ik op de helft van de laagste dosering – en daarna stabiliseer je op een soort onderhoudsdosering."

Jij hebt het niet nodig.

„Ik ben altijd slank geweest. Maar op zich, als ik de literatuur zie over de gezondheidsvoordelen, zou ik het best interessant vinden om te proberen."

Ook al heb je geen diabetes en ben je niet te dik?

„Mijn cholesterol is een tikje te hoog. Ga je dan anti-cholesterolpillen nemen of…? Jaren geleden had je al metformine, gewoon een pil tegen diabetes. Een longevity-arts, gespecialiseerd in zo oud mogelijk worden, vertelde me dat het medicijn een bewezen levensverlengend effect had. Ik heb het een tijd gebruikt, maar goed, dan komt daar de klad weer in…"

Vond je het trouwens niet ongemakkelijk, 250 portretten van jezelf in het museum en in een boek?

„Mijn moeder is ook schilder. Zij heeft toen ik een jaar of 20 was een groot werk gemaakt van mijn gezicht, met allemaal verschillende gezichtsuitdrukkingen. Dus nee, ik vond dat niet raar of ongemakkelijk. Ik ben het gewend mijn gezicht te zien."

FLOOR CLAUS CV

1974
Geboren in Amsterdam

1992
Eindexamen Barlaeus Gymnasium in Amsterdam

2002
Afgestudeerd als basisarts, Universiteit van Amsterdam

2004
Specialisatie cosmetische geneeskunde

2004
Begint als cosmetisch arts bij o.a. Jan van Goyen Kliniek en Bergman Clinics

2016
Richt met haar latere partner Rogier Holtz een kliniek op: ClausHoltz Aesthetics in Amsterdam

2025
ClausHoltz wordt samen met o.a. Amstelzijde Kliniek (Amstelveen) en Van Rosmalen Kliniek (Rotterdam) overgenomen door de Leading Aesthetics Group

Floor Claus woont in Amsterdam en op Ibiza. Ze heeft twee dochters uit een eerdere relatie met Jasper Krabbé.

Maak NRC jouw voorkeursbron op Google

Bij Google kan je nu zelf aangeven welke nieuwsbronnen jij vaker wil zien in je zoekresultaten. Meer informatie